

re Balkan. Det er givet, at muligheden for at få stabiliserings- og associeringsaftaler har spillet en meget stor rolle for den fredelige udvikling, der har været på Balkan i de senere år.

Den aftale, der blev lavet mellem Serbien og Montenegro, har jo ikke været mulig – tror jeg – uden at der også var en stabiliserings- og associeringsaftale et sted i den anden ende af sådan nogle aftaler. Det er klart, at med hensyn til muligheden for Kroatien til at komme ind i EU og Serbiens håb om det er det helt afgørende, at de også spiller med i forbindelse med den internationale krigsforbryderdomstol, og at de afleverer de personer, som domstolen ønsker udleveret. Der er jo afleveret folk, og det ville der måske ikke have været, hvis ikke der var EU-effekten.

Så jeg er helt enig i, at vi skal gøre den dimension og EU's dimension her stærkere. Hr. Holger K. Nielsen har ret i, at det trækker Europa i en fredelig retning, og jeg er glad for, at SF har markeret, at der i dag politisk ikke er noget uden om EU, og at det vigtigste er at få EU til at fungere bedst muligt.

Jeg konstaterer, at hr. Jann Sjursen ikke var helt tilfreds med Mellemøsten. Det er klart, at vi ikke fik skabt fred i Mellemøsten. Det havde jo også været utrolig optimistisk, hvis man havde troet, at vi kunne det på et halvt år. Det har hverken Bill Clinton eller den ene eller den anden kunnet. Uanset hvor mange fredspriser alle de mennesker har fået for at lave fred i Mellemøsten, har de ikke lavet fred. Der er jo ingen af dem, der har lavet fred. Det havde jeg heller ikke forestillet mig at jeg kunne.

Det, der trods alt står tilbage, er, at så sent som her den 20. december tilslutter den amerikanske præsident sig køreplanen frem til realiseringen af hans vision, og det var da egentlig mere, end jeg havde turdet håbe på, da vi startede arbejdet med den den 25. juni.

Jeg har også konstateret af udtalelser – det er i forvejen sket for den arabiske verden – at Israel opfatter det, som de kalder Bushs plan og Bushs køreplan, som den, de skal arbejde med efter det israelske valg. Det er ligegyldigt, at de kalder det Bushs køreplan. Det vigtige er, at det er en køreplan, vi er enige om.

Ud fra det, at vi kunne komme til at præge fredsprocessen, er det gået bedre, end man egentlig havde turdet håbe på. Men freden var vel nok for stort et håb. Der er for mange, der ikke ønsker den fred med to stater, og det er dem, der skyder den i stykker hver gang.

Vi siger jo hele tiden til palæstinensiske autoriteter, til den israelske regering: Så længe I lader dem, som ikke vil have to stater, forhindre arbejdet med de to stater, får man aldrig fred i området. Det er budskabet, og det er også det, der er indholdet i den vejviser til fred, vi har lavet.

Jeg synes også, at ICC var et udmærket program. Vi har også arbejdet imod dette med failed states. Kampen mod terrorisme er også skærpet i forbindelse med de vedtagelser, der er foretaget i EU og mellemstatsligt under vores formandskab. Vi har sat pilotprojekter i gang for at undgå failed states, Indonesien, Filippinerne, Pakistan. Vi er klar over, at det, det hele drejer sig om for Al-Qaeda, er at få nogle stater til at bryde sammen, så de kan overtage dem. Så EU's rolle i verden er blevet større og skal være endnu større og skal være stærkere svarende til vores økonomiske styrke. Derom er vi enige med Socialdemokratiet.

KL 17.50

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige omkring retorikken om afslutningen af Anden Verdenskrig, at jeg altid bruger udtrykket, at det tyvende århundrede startede i august 1914 og sluttede den 13. december 2002 i København. Det var det tyvende århundrede. Det var det blodige tyvende århundrede.

Det kan ikke gentages, medmindre man bringer EU i opløsning, medmindre vi i forbindelse med konventet ikke forstår at få skabt et EU, der også kan handle og fungere med 25 og – tror jeg – med 35 lande i næste årti.

Vi er nødt til både at gå i dybden og gøre EU bedre gearet til at fungere videre, for ellers går det i opløsning. Nogle går længere, og andre glider ud i periferien.

Så det tyvende århundrede kan ikke gentages, hvis det, der følger af udvidelsen, er et stærkere sammentømret Europa byggende på fred, frihed, fælles velfærd, og derfor mener jeg faktisk, det er rigtigt. Men det er op til os selv med det arbejde, vi nu laver med at få gjort EU stærkere i denne situation.

Der gælder det jo også, at sikkerhedspolitikken, ESDP'en, kommer til at spille en rolle, at EU's forsvarsdimension bliver stærkere efter den aftale, der også blev indgået den 13. december. Der skal ikke være et brud med NATO, det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, at vi skal være klar til at foretage en arbejdsdeling mellem, hvad EU skal tage sig af, og hvad NATO skal tage sig af. Der er det jo for pinligt,